

Kelduskattur

Tað verður so nógv skriv-
að og tosa um tann skatt-
in, sum stendur úti og
tendensurin sigst vera, at
eftirstoðan ikki minkar og
skulu millum 10–20%
standa úti.

Okkara skattaskipan
hefur tað við sær, at eftir-
stoðan kemur at vaksa, tí
skattaprocentið veksur
hvørt ár, t.d. hjá komm-
ununi. Hetta dárar ikki
fólki.

Vit eiga nú at leggja um
tí kelduskatt. Tá vita vit
at skatturin kemur inn og

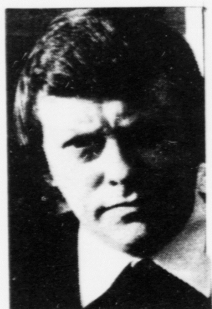
tað álíknaða skattapro-
centið kemur tá í eina
fasta legu.

Fram undir seinasta
løgtingsval fingu vit eina
broytta skattalóg, tá var
m.a. víst á at hetta var
eitt stig imóti kelduskatt-
ing.

Jú, latið okkum fáa
kelduskatt skjótast gjør-
ligt.

Standi fjølment saman
og gevið Javnaðarflokki-
num atkvøðuna til valið 8.
november.

Borgar Nybo
valeyvi
í Suðurstreymoy

Kattrup og Sambandið

*Javnaðarflokkurin hevur
víst tygum álit — vísið
tygum Javnaðarflokk-
inum álit*

Ein grund fyrri at Kattrup
setir lýsing í Dimmalæt-
ting á forsiðuni er tann, at
hetta er tann effektivasti
máttin at halda brennivins-
søluni í Føroyum uppi.
Tann mest effektivasta re-
klaman. Tú sleppur ikki at
gloyma telefonnummarið
hjá brennivinssejlaranum,
sum svarar alt døgnið.
Tann einasta bjargingin er
at lata vera við at keypa
Dimmu.

Eg haldi hetta vera eina
grova hótta móti okkara
fólki, soleiðis hvønn dag
at skula vera ámint um,
hvussu lættast er at fáa
brennivín.

Tá eg persónliga verið
lagdur undir at hava á-
byrgd av tí broyting, sum
gjørd varð í rúsdrekka-
lógini, kann eg svara, at eg
meti meg ikki hava havt
lita ávirkna á at alkoh-
linnihaldið bleiv ikki so lit-
ið skert.

So kunnu vit altíð træt-
ast um rættleikan, um vit
ella útlendingar bryggja
— tað avgerandi má
verða, at alkoholinnehald-

ið nú er munandi minkað
bæði í ølinum og sterkara
brennivínum + skamt-
an av øli og víni.

At leggja meg undir at
hava biðið um lýsingar frá
brennivinssejlarum til
Ólavsekublaðið hjá Sosi-
alinum! Já so havi eg eis-
ini hoyrt tað. Petur F. er
serdeilis væl orienteraður
hjá brennivinssejlarum í
Kjøpinhavn, tá hann veit,
at Sosialurin hevur biðið
um hesar lýsingar. Eg var
harmur, tá eg sá tað.

Eg kann harafturimóti
vísja á, at eg so seint sum
3. januar 1979 havi vent
mær skrivliga til fútan
m.a. um lýsingarviður-
skiftini.

Tá eg veit, at henda fan-
tastiska skrivningin í
Dimmalætting er ein av-
leiðing av tí, sum eg fram-
færði í Ítróttarhøllini í
síðstu viku, har eg stutt
svaraði Álvheygg, at eg
ikkj væntaði, at hann fór
at fáa jobb í Tinganesi aft-
aná valið sum taskuberari
á samráðingarferðum, helt
eg tað vera meira nær-

**Fult endur-
gjald fyrri
príshækk-
aninar —
X við
Javnaðar-
flokkin**

liggjandi hjá honum at
fara undir at rudda tær ó-
løgugu lýsingarnar, sum
vóru at finna á forsiðu
Dimmalættingar hverja
einastu ferð blaðið kom
út, har uppi í høgna horni.

Skilji at eg havi stigið
nakað fast á líkturn Sam-
bandsins, men tað kanska
kann hjálpa teimum úr
neyðini.

Eg fór í hvussu er næst-
an eftir hæli, tá eg las
henda setning: »Dimma-
lætting hevur ongar re-
klamar fyrri rúsdrekka.«
Ikki minni, tá eg læs hvør
undirskrivaði hesi orð.

Erur hesar lýsingar í
Dimmalætting ikki re-
klama fyrri brennivins-
handil — hvat eru tær
tá??? Fyri tannbustir!!!

Nokk kunnu sambands-
menn halda fólk vera býtt,
men at halda fólk beinleið-
is fyrri tað turra spott, sum
í hesum føri, tað mátti
verði onkrum sambands-
manni ovboðið.

Her freistist eg til enn
einaferð at endurtaka orð-
ini hjá Vilhelm Moberg:
»en lille smule sandhed,
men mesteparten løgn.«

5. november 1980

J. Lindenskov

Viðmerking til agitation um barnaansing:

Foreldrini duga best at skyna á, hvør ansing er best

Ein sær og hoyrir frægast
tað ein nú einaferð vil.

So tykir mær vera, nú
ein hevur hoyrt og lisið ein
stóran part av valagiti-
onini afturhaldsflokka
viðv. barnaansing.

Og tá ein sjálvur illa
kann frigera seg fyrri
kanska at eiga lut í
abyrgdini aftanfyrri tí
skeiva, sum fram er borð-
ið, kennir ein trondt til at
bæta um skaðan við fylg-
andi rættleiðing.

Tað er beint, at góð
heimafostran av smábørn-
um er ideell, og sum so er
einki forgjørt í at agitara
og virka politiskt fram
imóti slikum máli.

Men so sum fleiri av
teimum konservativu val-
evnunum — og her ser-
stakliga úr Framburðs- og
Fiskivinnuflokkinum —
hava málborðið seg, er
lætt at fáa ta uppfatan, at
heimafostran er tað
einasta ið dugir hjá øllum.
Hon heilgardarar barnið.
Men tað verður í hesum
sambandi tosað alt ov lítið
um trivnað foreldranna,
og tessvegna kvalitatin í
uppfosttranini.

Hetta tykir mær at fore-
einkla ein margtáttaðan
spurning og tá spyrst
sjáldan nakað skilagott
burturúr.

Tað er beint, at sálar-
frøðingar og uppfosttring-
arfrøðingar hava kannað
hesi viðurskipti visunda-
liga og lagt nógv á
áherðslu á tydingin av
menniskjaligum sam-
bandi og tryggileika ser-
stakliga fyrstu líviðini og
sum so drigið tað góðu
heimafostranina fram sum
idealið.

Tað er eisini beint, at
m.a. undirritaði í undirvís-

ing víða hvar hesi seinastu
árinu hevur gjørt nógv
burturúr hesum evni, men
ein hálvkvødd vísa kann
geva misfatan og tað í
ólukkumáta.

Evnið er nevniliga lýst
nógv víðari enn so, og
hava fólk misfata tað m.a.
vegna ógreiðar visundafrá-
sagnir, er tað beklagiligt.

Tvífalt harmiligt er tað,
at eitt so viðkvæmt og
kensluborðið evni verður
brúkt í óskilgjari valagi-
tation av afturhaldskreft-
um til eitt nú at stavns-
binda møðurnar heima í
einum umhvøvi, sum
handaliga og andaliga ikki
altíð er nógv mikið hvørki
fyrri foreldur ella børn.
Kundið verið, at størri
politiskt virksemi fyrri
trivnaði og sømligum
ibúðarviðurskiftum í
størri mun heldur hevði
borðið í sær, at heima-
fostran veruliga gjørdist
nakað, ein tráðað eftir og
flestøll kendu seg trygg
og nøgd við.

Tað er beint, at tey (vit)
figgjarliga vælbjargaðu
kunnu velja og at onnur
kundu fingið almennan
stuðul til at uppala sini
børn heima, men hóast alt
ber illa til at siggja burtur
frá, at so sum livsformurin
er vorðin, visir tað seg ikki
altíð nógv mikið fyrri bæði
foreldur og børn »bert«
at hava hvønn annan um at
vera. Hvi fólk so fáa sær
børn og í hvønn mun børn
eru ein privat sök og/ella
samfelagssek er upp til
hvønn einstakan, at taka
stöðu til, men ikki kerst
burtur, at tað finnst
heimaumstöður, sum hava
ilt við at nótta allar tørvir
barna og foreldra einsa-
mallar.

Og her er tað, at
góðskan í barnafostranini
fyrst og fremst kemur inn
í myndina.

Erur umstöður at hava
børnini heima allan dagin,
hava tey við uppi í fjøl-
tattaðum heimavirki og
trivast allir partar, so er
gaman í og menning
spyrst burturúr, men er
tað soleiðis skikkað, at t.d.
øðrum ella báðum portum
leingist burtur part av
gerandisdegnum, er einki
at ivast í, at allir partar í
longdini hava best av at
høvi býst til tað.

Politiskar framtaks-
kreftir hava leingi
ásannað henda veruleika,
og virkað fyrri, at tað skal
vera møguligt fyrri flest
møguligar familjur at
velja ein fyrri tær hóskaði
og skynsaman livsform.
Eri greiður yvir, at tað her
er foreldrini og teirra per-
sónligu umstöður sum
velja og ikki børnini, men
er tað annað at gera enn at
lita á, at upplýst foreldur,
sum best sjálvi kenna
sinar umstöður, frægast
duga at skyna á hvat
tænir teimum og allari
familjuni best?

Tilboð og valmøguleikar
hóva mær betri enn poli-
tiskt diktat. Spurningurin
er individuellur og betri
loystur við alternativum
valmøguleikum heldur
enn politiskum diktati av
uttanfyrirstandandi.

Spurningurin er fjøltátt-
aður, viðkvæmur og per-
sónligur og tæir tað
ongum endamáli at
foreinkla hann so sum
mær tykir at ein partur av
afturhaldinum ger í
hesum valstríðinum.

Eyðun Joensen

Politisku fjøllini gingin

Jú, nú er heystið komið
og hvør bóndi er farin at
reka sína fjallgongu á
rætti. Já, soleiðis er eisini
við teimum politisku
flokkum, vit standa til at
fara á eitt val, og so fer
hvør flokkur á fjall, og
tað ræður nú um at fáa
so nógv, sum tað nú
kann gerast, til valborð-
ið.

Nógv verður skrivað
út í tóman heim, og aðrir
vilja vanda alt á høvðið,
summir flokkar ræða
fólkið við stóraríttan-
landsskuld — antikrist
og kommunismu.

Ja mangt verður mis-
brúkt. Eg, sum javnað-
armaður, havi nokur mál
á hesum sinni.

Javnaðarflokkurin hevur
altíð eitt vakið eygað,
tá tað ræður um eina
botandi hond. Aftur
hesu ferð hava vit nokur
tørvandi mál.

Tey, sum hava sosial-
hjálp fyrri neyðini, so
sum avlamspensjonist-
ar, vildi tað ikki verið
teimum ein stóru lætti,
um teirra tvungnu út-
reiðslur t.d. skattur,
sjúkakassi o.a. kundi
verið beinleiðs golgið á
útgjaldingarkontorinum,
aðrenn tey fingi sína
pensjón, soleiðis hevði
tað lætt um teirra festu
og tvungnu abyrgd, so
sum mangan kann
gerast trupuleiki partvis
í háliku, ringum veðri,
sjúku og fyrri tey, sum
eru illa gongd og ikki
minst í tí stóra biltra-
fikkinum á stóru pláss-
unum.

Nú havi eg skrivað um
lætta fyrri pensjonistar,
avlamis- og gomul fólk,
so tey kunnu gerast fri
fyrri at renna frá einari
skrivstovu til aðra við at
gjalda teirra útreiðslur.

Eitt stórmál er eftir hjá
hesum fólki. Tað er at
ajourføra pensjónina og
lata hana pristalsviðgera
sambært føroyska
pristalið, soleiðis at hom
kom ajour tær veruligu
útreiðslurnar í samfel-
agnum.

Vit kunnu taka dømir
imillum pensjón, hvat
hon er í Føroyum og í
Danmark.

Hóast pensjónin í lotuni er
hægri í Danmark og
hetta er av tí, at har eru
avgjöld hækkaði fleiri
ferðir enn her í Føroyum,
vita vit, at okkara pen-
sjón er ov lág.

Men so skal eg leggja
aftrat, at tað var huga-
ligt at frætta, at tað nú
liggur á borðinum
uppskot um hækking av
pensjónunum og sosial-
um veitingum við íalt 18
milljónum krónum.

Borgar Nybo